

John Green

Orășe de hârtie

Traducere din engleză și note de Shauki Al-Gareeb

*Pentru Julie Strauss-Gabel,
fără de care nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil*

And after, when
we went outside to look at her finished lantern
from the road, I said I liked the way her light
shone through the face that flickered in the dark.¹

— „Jack O’Lantern“,
din volumul *Atlas* de Katrina Vandenberg

People say friends don’t destroy one another
What do they know about friends?²

— „Game Shows Touch our Lives“,
The Mountain Goats

¹ „Și mai târziu, când
am ieșit să admirăm pe stradă felinarul isprăvit,
i-am spus că-mi plăcea felul în care lumina ei
strălucea prin chipul care pâlpaia în întuneric.“ (N.t.)

² „Oamenii spun că prietenii nu se distrug reciproc/ Dar ce știu ei despre
prietenii?“ (N.t.)

Prolog

Din câte mi-am dat seama, toată lumea are parte de un miracol. De pildă, eu probabil nu voi fi niciodată lovit de trăsnet, și nici nu voi câștiga Premiul Nobel, și nici nu voi deveni dictatorul vreunei mici națiuni din Insulele Oceanului Pacific, și nici nu voi face vreodată cancer la ureche în stadiu terminal, și nici nu voi face combustie spontană. Dar, dacă aduni laolaltă toate aceste lucruri neverosimile, cel puțin unul din ele i se va întâmpla probabil unuia dintre noi. Aș fi putut să văd cum plouă cu broaște. Aș fi putut ajunge pe Marte. Aș fi putut fi înghițit de o balenă. M-aș fi putut căsători cu regina Angliei sau aș fi putut supraviețui luni de zile în largul mării. Însă miracolul meu a fost diferit. Miracolul meu a fost următorul: dintre toate casele din toate cartierele din întregul oraș Florida, am sfârșit prin a fi vecin cu Margo Roth Spiegelman.

Jefferson Park a fost odinioară o bază navală. Însă când cei din marină n-au mai avut nevoie de ea, au restituit pământul cetățenilor din Orlando, Florida, care s-au hotărât să construiască o subdiviziune imensă, fiindcă

asta fac cei din Florida cu pământul. Părinții mei și părinții lui Margo au sfârșit prin a fi vecini imediat după ce primele case au fost construite. Eu și Margo aveam doi ani.

Înainte ca Jefferson Park să fi devenit un Pleasantville și înainte să fi fost o bază navală, terenul i-a aparținut unui tip numit chiar Dr. Jefferson Jefferson. În Orlando, există o școală care-i poartă numele și, de asemenea, o mare fundație caritabilă, însă lucrul cel mai fascinant și mai incredibil-dar-adevărat e că Dr. Jefferson Jefferson nu a fost doctor de niciun fel. Era un simplu vânzător de suc de portocale pe care-l chema Jefferson Jefferson. Când a devenit bogat și influent, a mers la tribunal, și-a luat numele „Jefferson” ca al doilea prenume, iar apoi și-a schimbat primul nume în „Dr”. *D* mare, *r* mic. Punct.

Așadar, eu și Margo aveam nouă ani. Părinții noștri erau prieteni, așa încât noi ne jucam adesea împreună, plimbându-ne cu bicicletele pe străzi, până în zona verde din Jefferson Park, axul central al cartierului nostru.

Întotdeauna deveneam agitat când auzeam că Margo era pe cale să sosească, având în vedere că era cea mai superbă făptură pe care a creat-o Dumnezeu vreodată. În dimineața cu pricina, Margo purta o pereche de pantaloni scurți albi și un tricou roz, care avea imprimat un dragon verde ce scuipa flăcări de sclipici portocalii. Mi-e greu să explic cât de minunat mi se părea tricoul atunci.

Ca întotdeauna, Margo a apărut pedalând, în picioare, stând aplecată peste ghidon, bascheții ei mov mișcându-se ca un vârtej amețitor. Era o zi de martie călduroasă și umedă. Cerul era limpede, însă aerul avea un gust înțepător, ca și când se pregătea o furtună.

Pe atunci mă consideram inventator, astfel că, după ce am legat bicicletele și am pornit să străbatem acel drum scurt de-a lungul parcului pentru a ajunge la locul de joacă, i-am povestit lui Margo despre ideea pe care o aveam cu privire la o invenție numită Cercolator. Cercolatorul era un tun gigantic care putea arunca pietre mari și colorate pe o orbită foarte joasă, oferindu-i Pământului același tip de inele pe care îl are și Saturn. (Încă sunt de părere că ar fi o idee bună, dar s-a dovedit că e destul de complicat să construiești un tun care să poată arunca bolovani pe o orbită joasă.)

Mai fusesem în parcul acela de atâtea ori, încât îl aveam perfect întipărit în minte, așa că la câteva secunde după ce am intrat, mi-am dat seama că lumea era în neorânduială, cu toate că nu am putut să-mi dau seama pe loc ce *anume* era diferit.

— Quentin, a spus Margo calmă, pe un ton aproape șoptit, arătându-mi ceva cu degetul.

Atunci mi-am dat seama ce era diferit.

La câțiva metri în fața noastră se afla un stejar. Gros, noduros și bătrân. Dar nu el era noutatea. Locul de joacă din dreapta noastră. Nici el nu era nou. Însă un tip îmbrăcat într-un costum gri era prăbușit peste trunchiul stejarului. Nemișcat. Țsta era un lucru nou. În jurul lui, era o baltă de sânge; un șuvoi de sânge îngroșat îi curgea din gură. Gura îi era deschisă într-un fel în care gurile n-ar trebui de obicei să se caște. Pe fruntea lui palidă se odihneau niște muște.

— E mort, a spus Margo, de parcă eu nu mi-aș fi dat seama.

Am făcut doi pași înapoi. Îmi amintesc cum mă gândeam că, dacă urma să fac vreo mișcare bruscă, el

ar fi putut să se trezească și să mă atace. Poate că era un zombi. Știam că zombii nu existau cu adevărat, dar el *arăta* în mod clar ca un posibil zombi.

Când am făcut acei doi pași înapoi, Margo a făcut doi pași mici și liniștiți înainte.

— Are ochii deschiși, a spus ea.

— Trebuie să mergem acasă, am zis eu.

— Credeam că oamenii închid ochii când mor.

— Margo trebuie să mergem acasă să le spunem părinților.

A mai făcut un pas. Acum era suficient de aproape cât să poată să-i atingă piciorul.

— Ce crezi că i s-a întâmplat? m-a întrebat ea. Poate că a murit din cauza drogurilor sau ceva de genul ăsta.

Nu voiam s-o las pe Margo singură cu tipul mort care ar fi putut fi un zombi, dar nici nu mă încânta să stau acolo și să discut despre posibilele cauze ale decesului. Mi-am adunat tot curajul și am făcut un pas în față ca să o iau de mână.

— Margo trebuie să plecăm acum!

— Bine, hai, a spus ea.

Am fugit spre bicicletele noastre, cuprinși de ceva ce părea să semene la perfecție cu exaltarea, dar nu era asta. Ne-am urcat pe biciclete și am lăsat-o pe ea în fața mea, fiindcă plângeam și nu voiam să mă vadă. Avea sânge pe tălpile bascheților ei mov. Sângele lui. Sângele tipului mort.

Și apoi fiecare s-a dus acasă. Părinții mei au sunat la 911, iar eu am auzit sirenele în depărtare și i-am rugat să mergem să vedem mașinile pompierilor, dar mama a spus nu. Așa că am tras un pui de somn.

Amândoi părinții mei sunt terapeuți, ceea ce înseamnă că eu sunt o persoană echilibrată. Așa că, după ce m-am trezit, am purtat o conversație lungă cu mama

despre ciclul vieții și despre cum moartea e o parte componentă a vieții, dar nu una despre care ar trebui să-mi fac griji la vârsta de nouă ani, așa că m-am simțit mai bine. Ca să fiu sincer, nu mă îngrijoram niciodată prea tare în legătură cu asta. Ceea ce înseamnă ceva, având în vedere că eu mă îngrijorez cam des.

Uitați care-i treaba: am găsit un tip mort. Eu, un puștan adorabil de nouă ani, împreună cu prietena mea de joacă, mai mică și mai adorabilă decât mine, am găsit un tip mort căruia îi curgea sânge din gură, sânge care se afla pe bascheții ei micuți și adorabili în timp ce pedalam înapoi spre casă. E foarte dramatic și tot tacâmul, și ce? Nu-l cunoșteam pe tip. Tot timpul mor oameni pe care nu-i cunosc. Dacă aș avea o cădere nervoasă de fiecare dată când se întâmplă ceva îngrozitor în lumea asta, aș fi nebun de legat.

În acea seară la ora nouă, m-am dus în camera mea ca să mă bag în pat, dat fiind că ora nouă era ora mea de culcare. Mama a venit și m-a învelit, mi-a spus că mă iubește, iar eu i-am spus:

— Pe mâine!

— Pe mâine! a zis și ea, apoi a stins luminile și a închis ușa aproape-de-tot.

Când m-am întors pe-o parte, am văzut-o pe Margo Roth Spiegelman stând la fereastra mea, cu fața lipită de plasa de țânțari. M-am dat jos din pat și am deschis fereastra, însă plasa a rămas între noi, împărțindu-i chipul în sute de pătrățele.

— Am făcut o investigație, mi-a spus ea pe un ton serios.

Chiar și de aproape, plasa îi estompa trăsăturile chipului, însă mi-am dat seama că ținea în mână un carnețel

și un creion cu urme de dinți pe radieră. A aruncat o privire pe notițele ei și a spus:

— Doamna Feldman de pe Jefferson Court a zis că îl chema Robert Joyner. Mi-a mai povestit că locuia pe Jefferson Road, într-unul dintre acele apartamente de deasupra băcăniei, așa că m-am dus acolo și am dat peste o mulțime de polițiști, iar unul dintre ei m-a întrebat dacă lucrez la ziarul școlii, și i-am spus că școala noastră nu are ziar, iar el a subliniat că, atâta timp cât nu sunt jurnalist, el o să-mi răspundă la întrebări. Mi-a zis că Robert Joyner avea treizeci și șase de ani. Era avocat. Nu m-au lăsat să intru în apartament, însă o doamnă pe nume Juanita Alvarez locuiește lângă el, și m-am dus la ea, rugând-o să-mi împrumute o ceșcuță de zahăr, iar ea mi-a zis că Robert Joyner s-a sinucis cu un pistol. Și când am întrebat-o de ce a făcut asta, mi-a zis că urma să divorțeze și că era trist din cauza asta.

Margo s-a oprit din vorbit, iar eu i-am privit lung chipul luminat de lună, împărțit în sute de bucățele. Ochii ei mari și rotunzi se mișcau de la carnețel la mine.

— O mulțime de oameni divorțează și nu se sinucid, i-am spus eu.

— Știu, mi-a răspuns ea, cu însuflețire în glas. Exact *asta* i-am spus și eu Juanitei Alvarez. Și ea mi-a zis...

A dat o pagină din carnețel.

— Mi-a zis că domnul Joyner avea probleme. Și când am întrebat-o ce anume voia să spună cu asta, mi-a zis doar că ar trebui să ne rugăm pentru el și că ar trebui să-i duc cana cu zahăr mamei mele, iar eu i-am spus să uite de zahăr, după care am plecat.

Am tăcut din nou. Nu voiam decât să o aud vorbind — vorbea cu însuflețire și hotărâre și mă făcea să mă simt de parcă și mie mi se întâmpla ceva important.

— Cred că știu de ce a făcut-o, a spus ea într-un târziu.

— De ce?

— Poate că toate corzile din el s-au rupt.

În timp ce încercam să mă gândesc la o replică, am întins mâna și am apăsat pe încuietoarea plasei de țanțari dintre noi, luând-o de la geam. Am pus plasa jos, însă Margo nu mi-a dat răgaz să vorbesc. Înainte să mă pot așeza din nou, ea pur și simplu și-a ridicat chipul spre mine și a șoptit:

— Închide fereastra.

Așa că am închis-o. Credeam că avea să plece, însă a rămas acolo, uitându-se la mine. I-am făcut din mână și am zâmbit, însă ochii ei păreau a fi fixați pe ceva ce se afla în spatele meu, ceva monstruos, care îi golise sângele din obraji, iar mie mi-era prea teamă să mă întorc să văd la ce se uita. Dar, desigur, în spatele meu nu era nimic — poate cu excepția tipului mort.

Am încetat să-i mai fac din mână. Capul meu era la același nivel cu capul ei în timp ce ne priveam de-o parte și de alta a ferestrei. Nu-mi aduc aminte cum s-a sfârșit — dacă eu am fost cel care s-a dus la culcare sau dacă ea a făcut-o. În amintirea mea, acea seară nu s-a sfârșit nicio dată. Am rămas pur și simplu acolo, uitându-ne unul la altul, pentru totdeauna.

Lui Margo i-au plăcut dintotdeauna misterele. Și ținând cont de ceea ce a urmat, mereu m-am gândit că a iubit atât de mult misterele, încât a devenit ea însăși unul.

PARTEA ÎNTÂI

Corzile

Capitolul 1

Cea mai lungă zi din viața mea a început cu întârziere. M-am trezit târziu, am stat prea mult la duș și am sfârșit prin a lua micul dejun în mașina mamei, la ora 7:17 în acea dimineață de miercuri.

De obicei mergeam la școală cu prietenul meu cel mai bun, Ben Starling, însă Ben se dusese la școală la timp, ceea ce nu mă mai ajuta cu nimic. Pentru noi, „la timp” însemna cu treizeci de minute înainte de începerea orelor, întrucât acea jumătate de oră înainte de școală era elementul principal în agenda noastră socială: stăteam la ușa din spatele sălii orchestrei și vorbeam. Cei mai mulți prieteni ai mei erau din orchestră, iar majoritatea timpului liber pe care-l aveam mi-l petreceam la vreo cinci metri de sala de repetiții. Însă eu nu făceam parte din orchestră, deoarece sufeream de acel soi de afonie asociată de obicei cu surzenia. Urma să întârziu cu douăzeci de minute, ceea ce, de fapt, însemna că aveam să ajung cu zece minute înainte de începerea orelor.

În timp ce conducea, mama mă tot întreba despre școală, despre examenele finale și balul de absolvire.

— Eu nu cred în povestea asta cu balul, i-am reamintit când a luat o curbă.

Mi-am înclinat bolul cu cereale, astfel încât să mă pliez pe forța gravitației. Mai făcusem asta înainte.

— Ei bine, nu văd nimic rău dacă te duci cu o amică. Sunt sigură că ai putea s-o inviți pe Cassie Hiney.

Și chiar *aș fi putut* s-o invit pe Cassie Hiney, care era de treabă și plăcută și frumoasă, în pofida faptului că avea un nume de familie extrem de nefericit.³

— Problema nu e că detest balul, ci că îi detest pe cei care adoră balul, i-am explicat eu, cu toate că, în realitate, nu era adevărat — Ben voia cu orice preț să meargă.

Mama a intrat în parcare școlii, iar eu am ținut bine cu ambele mâini bolul aproape gol atunci când am trecut peste o limitator de viteză. Am aruncat o privire spre parcarele celor din ultimul an. Honda argintie a lui Margo Roth Spiegelman era parcată în locul ei obișnuit. Mama a oprit mașina pe o alee de lângă sala orchestrei și m-a sărutat pe obraz. I-am văzut pe Ben și pe ceilalți prieteni ai mei adunați laolaltă într-un semicerc.

M-am îndreptat spre ei, iar jumătatea de cerc s-a extins fără efort pentru a mă include și pe mine. Băieții vorbeau despre fosta mea prietenă, Suzie Chung, care cânta la violoncel și care se pare că făcea senzație pentru că începuse să iasă cu un jucător de baseball numit Taddy Mac. Nu știam dacă ăsta era numele lui adevărat. Dar, oricum, Suzie se hotărâse să meargă la bal cu Taddy Mac. O altă pierdere.

— Frățioare, a spus Ben, care stătea în fața mea.

A făcut o mișcare din cap și s-a întors. Eu l-am urmat, ieșind din semicerc și intrând pe ușă. Ben, o creatură

³ În argou, *hiney* — „fund”. (N.t.)

minionă cu ten măsliniu, care abia ajunsese la pubertate, fusese prietenul meu începând cu clasa a cincea, când amândoi am ajuns la concluzia că nu aveam nicio șansă să atragem pe cineva în categoria cel mai bun prieten. În plus, el se străduia, iar mie îmi plăcea asta — în cea mai mare parte a timpului.

— Care-i treaba? l-am întrebat.

Înăuntru eram în siguranță, conversațiile celorlalți estompând-o pe a noastră.

— Radar merge la bal, a spus el abătut.

Radar era celălalt prieten bun al nostru. Îi porecliserăm Radar, fiindcă arăta precum Radar, un tip minion cu ochelari dintr-un vechi serial de televiziune numit *M*A*S*H*, numai că: 1) Radar de la televizor nu era negru, iar 2) La ceva vreme după ce i-am dat porecla, Radar al nostru a crescut cu vreo cincisprezece centimetri și a început să poarte lentile de contact, așa încât presupun că 3) El nu mai arăta deloc ca tipul din *M*A*S*H*, însă 4) Ținând cont că mai aveam doar vreo trei săptămâni și jumătate de școală, nu aveam de gând să-i dăm o altă poreclă.

— Cu tipa aia, Angela? l-am întrebat eu.

Radar nu ne mărturisea niciodată nimic legat de viața lui sentimentală, însă asta nu ne împiedica să speculăm în mod constant.

Ben a încuviințat, după care a spus:

— Știi planul meu măreț de a invita o boboacă la bal, având în vedere că ele sunt singurele fete care nu cunosc povestea cu Ben Sângerorul?

Am dat din cap că da.

— Ei bine, a spus Ben, azi-dimineață, o bunăciune micuță și drăguță din clasa a noua a venit și m-a întrebat